

Arrest

nr. 254 826 van 20 mei 2021
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020, waarbij de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet verlengd wordt, en van de beslissing van 10 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, geboren te A. op [...]1975.

Op 2 september 2005 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 maart 2006 nam het CGVS de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker kreeg aldus geen internationale bescherming.

Op 16 januari 2007 diende verzoeker een aanvraag in op grond van oud artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2008 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Volgens verzoeker verloor hij die verblijfsmachtiging door een verblijf in het buitenland waarna hij niet tijdig terugkeerde.

Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid de aanvraag van 14 december 2009 zonder voorwerp omdat verzoeker reeds werd geregulariseerd en een B-kaart werd uitgereikt op 3 maart 2010.

Op 13 maart 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2017 verklaarde de gemachtigde die aanvraag van 13 maart 2017 ontvankelijk.

Op 5 september 2017 kreeg verzoeker een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de termijn van 1 jaar.

Op 21 november 2018 werd de verblijfsmachtiging verlengd voor twee jaar.

Op 3 september 2020 vroeg verzoeker de verlenging aan van de verblijfsmachtiging, die door de stad Antwerpen aan de gemachtigde werd overgemaakt op 2 november 2020.

Op 6 november 2020 bracht de arts-adviseur het volgende advies uit:

"NAAM: A. K. A. I. R.R. Nr: [...]

Geboren te A. op [...]1975

Nationaliteit: Ivoorkust

Adres: [...] Antwerpen

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend in kader van het niet beschikbaar zijn van de adequate therapie in het thuisland Ivoorkust.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

- Standaard medisch getuigschrift dd. 23-10-2020 van dr. A., huisarts, met de volgende informatie:*
- o Gekend met HIV onder therapie met emtricitabine/rilpivirine/tenofovir*
- CD4 count 26-10-2020*

2. Actuele aandoening(en) en behandeling

Actueel evolueert betrokkene gunstig onder zijn therapie voor HIV.

Zo de medicatie en opvolging beschikbaar is, is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

3. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

Aanvraag MedCOI van 26-10-2020 met het unieke referentienummer 14137

Toont aan dat de opvolging en de medicatie beschikbaar is in het thuisland.

[...]

De bevoorradingsproblematiek is geen argument om te besluiten tot niet-beschikbaar zijn; dit is een probleem dat kan geanticipeerd worden gezien het hier een chronische medicatie betreft.

Betreffende de behandeling/zorgen is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland gezien de opvolging en medicatie gegarandeerd kan worden.

4. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Ondanks het feit dat Ivoorkust zich op de laagste posities van de HDI (Human Development Index) van de Verenigde Naties bevindt, doet het land de laatste jaren grote inspanningen om tot een adequate gezondheidszorg te komen. Het land ontwikkelde een 'Plan National de Développement Sanitaire, PNDS, een nationaal gezondheidsplan, voor de eerste maal van 2012 tot 2015, opgevolgd door een tweede cyclus van 2016 tot 2020. Het plan richt zich vooral op de uitbouw van nieuwe gezondheidscentra die de zorg meer beschikbaar en toegankelijk dient te maken voor meer Ivorianen. Het nieuwe plan dat heden lopende is, werd gestructureerd volgens 6 centrale assen: bestuur en leiderschap, financiering, aanbod en b-gebruik, ziektebestrijding, programma moeder kind, preventie en promotie. Het plan organiseert de gezondheidszorg conform de klassieke structuren in 3 niveaus volgens een piramide systeem.

Een meer belangrijk punt is de organisatie van de sociale zekerheid. Wanneer men werkt, beschermt het systeem de werknemer tegen ziekte, arbeidsongevallen. Er bestaat een toelage bij zwangerschap en een pensioen. Dit systeem is niet van toepassing voor de zelfstandige. In 2015 werd een algemeen systeem de CMU couverture Maladie Universelle opgericht in kader van de ziekteverzekering. De organisatie van deze sociale uitkering valt onder de verantwoordelijkheid van de Caisse Nationale de Prévoyance Sociale die de bijdragen int en beheert voor de familietoelagen, de arbeidsongevallen en de pensioenen.

De Caisse générale de Retraite des Agents de l'Etat zorgt voor de pensioenen van de ambtenaren en de Caisse Nationale d'Assurance Maladie is verantwoordelijk voor het beheer, het aanleggen van reserves en de inning van de bijdragen voor de organisatie van de CMU.

Specifiek voor de ziekteverzekering kan het volgende samengevat worden. In 2014 werd een wet uitgevaardigd die een verplichte ziekteverzekering invoerde voor alle inwoners van het land. Dit systeem werd evenwel gefaseerd ingevoerd met als eerste categorie waren de werknemers in de private en publieke sector en hun pensioengerechtigden en de werknemers in de palmolie en rubberindustrie. In 2017 werd het systeem uitgebreid naar de studenten van bepaalde steden.

Heden kunnen we twee schema's onderscheiden: een basisschema = Régime Générale de Base, dat gefinancierd wordt door de bijdragen van de leden en een Régime d'Assistance Médicale waarvan de bijdragen geleverd wordt door de staat en de zorg wordt verzekerd voor de armen en kinderen onder de 5 jaar en zwangeren.

De ziekteverzekering richt zich vooral op consultaties door een verpleegkundige, een huisarts of specialist, medicatie, chirurgie, laboratoria onderzoek, hospitalisatie en spoedgeneeskunde. Een definitief pakket ligt nog niet vast. Heden richt men zich vooral op basis geneeskunde gynaecologie en verloskunde, pediatrie, abdominale heelkunde, oogheelkunde en infectieziekten. Voor de gewone populatie wordt tot 80% van de kosten gedekt, voor de speciale zorggroep (armen, zwangeren en kinderen onder de 5 jaar) is er geen toeslag vereist. De kosten worden zowel in de publieke als private sector terugbetaald, voor bepaalde aandoeningen bestaan er volledig gratis programma's.

Naast de CMU bestaan er in Ivoorkust een 30-tal verzekeringen, type mutualiteiten, die gefinancierd worden door de bijdragen van hun leden. De bijdragen zijn hier gerelateerd aan het inkomen en de uitkeringen en voordelen duidelijk hoger dan de klassieke CMU. Hier onderscheidt men ook 2 plannen, een basisplan dat een betere dekking in kader van kosten van medicatie, tanden, protheses allerhande en ook zwaardere pathologie worden verzekerd tot 70% van de kost en een complementair deel dat een hogere dekking geeft soms tot 100% van de medische kosten.

De mogelijkheid tot het afsluiten van een privéverzekering bestaat natuurlijk ook voor de kapitaalcrachtigen.

Specifiek voor betrokkene:

In 2008 heeft Ivoorkust het beleid aangenomen van gratis antiretrovirale geneesmiddelen (ARV) voor mensen met HIV/AIDS. Sinds 2015 worden er wel criteria gehanteerd voor het starten van ARV-therapie.

De volgende behandelingen worden ook gratis verstrekt: HIV-screeningstests, ARV voor volwassenen en kinderen, preventie van overdracht moeder op kind, CD4-telling, virale lading en polymerase kettingreactie en HIV-consulten. Overleg met een andere specialist, ander laboratorium en radiologische onderzoeken worden tegen gebruikelijke tarieven aangerekend aan de patiënt. Er is ook een netwerk van privéklinieken die gratis behandelingen verstrekken zoals: Associations des Cliniques Privées de Côte d'Ivoire (ACPCI), Private Sector Health Project, La Grande Clinique du Dokui (in Abobo), la Polyclinique des deux-plateaux, ...

Er zijn verschillen in zorgkosten tussen academische ziekenhuizen en privéklinieken.

Meneer heeft geen nood aan mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Ivoorkust, het land waar hij ruim 30 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Integendeel zelfs, betrokkene haalt in zijn asielvraag aan dat zijn vader, broer en zus en zijn 3 kinderen (waarvan 2 meerderjarig) nog steeds in Ivoorkust wonen. Deze kunnen dus ook hun steentje bijdragen om hun zoon/vader/broer financieel te helpen. Tevens is er geen enkele tegenindicatie in het dossier, dat betrokkene niet zou kunnen instaan voor zichzelf en zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen verwerven.

Overigens zegt betrokkene in diezelfde asielaanvraag ook dat hij met een smokkelaar naar België is gekomen, Dit wijst er op dat betrokkene de financiële middelen heeft.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

5. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

In tegenstelling tot het eerste advies waar de behandeling niet beschikbaar was en daardoor een verblijfsvergunning verantwoord werd, is er in Ivoorkust een evolutie opgetreden en is de farmaceutische markt uitgebreid. Gezien de noodzakelijke medicatie heden beschikbaar is en toegankelijk is er geen reden meer om de verblijfsvergunning te verlengen en kan de behandeling zonder probleem in het thuisland verdergezet worden.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

Op 10 november 2020 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“A., K. A. I. R.R. Nr: [...]
Geboren te A. op [...]1975
Nationaliteit: Ivoorkust
Adres: [...] Antwerpen*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 04/11/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 13/03/2017. Dat dit verzoek door onze diensten op 05/09/2017 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 05/11/2020), zij concludeerde dat de medische(sic) elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene(n) dient/dienen afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht."

Op 10 november 2020 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: A., K. A. I.

geboortedatum: [...]1975

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 04/11/2020 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9/er, werd geweigerd op 10/11/2020."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de redelijkheidplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst naar een advies dd. 5 november 2020

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

"soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit"

Vrij vertaald :

“ eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d’être entendu en matière d’asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker om hem toe te laten de medische toestand in Ivoorkust toe te lichten, de arts al dan niet bij een rapport dd. 5 november 2020 zoals vermeld in de beslissing, dan wel middels een rapport dd. 6 november 2020, welk bijgevoegd was, meteen adviseerde dat een behandeling voor HIV beschikbaar was voor verzoeker;

Dat verzoeker een rapport bijvoegt van het UNAIDS dd. 2019 betreffende de algemene situatie van HIV, zowel incidentie, behandeling als beschikbaarheid van medicijnen, wordt besproken;

Dat dit rapport een ander beeld schetst dan wat de arts adviseur in zijn advies opneemt;

Dat UNAIDS stelt (p. 2-3) dat 63% van de besmette bevolking, een behandeling ontvangt;

Dat het rapport wat betreft de behandeling van mannen boven 15, waartoe verzoeker behoort, stelt dat slechts 53% deze krijgt.

Dat dit betekent dat 47% van de mannelijke volwassen bevolking geen behandeling krijgt;

Dat de boude stelling dat een behandeling vlot verkrijgbaar is, dan ook erg kort door de bocht is;

Dat de arts om zijn stelling te schragen dan teruggrijpt naar de asielaanvraag van verzoeker, doch, begrijpelijkerwijze, niet durft schrijven van wanneer die aanvraag dateert (2005, 15 jaar geleden);

Dat deze aanvraag dateert van 15 jaar geleden, doch de arts er voetstoots van uitgaat dat verzoeker wel een netwerk zal hebben, omdat hij toen stelde dat hij kinderen en een echtgenote had;

Dat hij zelfs stelt dat omdat verzoeker toen een smokkelaar kon betalen, verzoeker wel geld zal hebben om een behandeling te betalen;

Dat de het rapport zich dus niet baseert op recente vaststellingen en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzoeker had dienen te horen om te kunnen nagaan of verzoeker, indien teruggekeerd, nog zou kunnen bogen op een netwerk en/of hij over de middelen en mogelijkheden zou beschikken om een behandeling te betalen;

Dat het ook treffend is dat de arts verwijst naar het raadplegen van een medische databank, waarvan hij dan een onvolledige (Engelstalige) afdruk geeft;

Dat hij gezocht heeft naar de haalbaarheid van behandeling van een 48 jarige vrouw...

[...]

Dat dit de nauwgezetheid en de ernst waarmee de arts te werk is gegaan in vraag stelt;

Dat bovendien de arts ook niet ingaat op medische redenen voor de regularisatie van verzoeker;

Dat een intrekking enkel mogelijk is, indien de gezondheidssituatie ingrijpend en duurzaam verbeterd is;

Dat een tijdelijke of beperkte verbetering niet volstaat, doch de arts niet uitweidt over de vraag of de toestand van verzoeker duurzaam verbeterd is.

Dat het bovendien ook de vraag is of verzoeker wel het correcte rapport heeft, daar de beslissing zelf verwijst naar een advies dd. 5 november en de arts een advies geeft dat gedateerd is op 6 november;

Dat het dus mogelijk is dat er twee versies van of zelfs twee verschillende adviezen bestaan en verzoeker dus evenmin formeel kan nagaan of de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich baseert op een correct advies en bijgevolg gemotiveerd is.

Dat niet enkel de materiele motivatie deplorabel is, verzoeker weet zelfs niet of dit de motivatie is waarop de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich gebaseerd heeft gelet op de verschillende datums.

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de arts adviseur de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende de medische situatie in Ivoorkust, dan had hij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Dat ook artikel 8 van het EVRM werd geschonden welk het recht op eerbiediging van het gezinsleven garandeert;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelfs geen acht slaat op dit gezinsleven;

Dat verzoeker immers een kind heeft in België, doch welk erkend is door een andere vader;

Dat verzoeker een procedure startte om zijn vaderschap erkend te krijgen voor de familierechtbank in Antwerpen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, mocht hij de moeite hebben genomen verzoeker uit te nodigen om gehoord te worden, dit had kunnen gemeld worden;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie immers in zijn beoordeling niet enkel met de medische toestand van verzoeker en de behandeling in het land van herkomst dient rekening moet houden, maar ook met volgende elementen :

- *de aard en de hechtheid van de gezinsband*
- *de duur van het verblijf in België*
- *het bestaan van familiale, culturele of sociale banden met je land van herkomst*

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geel letter vuilmaakt aan de elementaire verplichting na te gaan wat de toestand van verzoeker is;

Dat de staatssecretaris dan ook ernstig in gebreke blijft om een correcte motivering te geven, zoals nochtans vereist door de wet;

Dat de staatssecretaris het ganse leven van verzoeker overhoop haalt en verzoeker nu uiteraard zijn job kwijt is;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiterst onzorgvuldig te werk is gegaan bij het treffen van de beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfstitel van verzoeker;

Het bevel om het grondgebied te verlaten

Aangezien het bevel dat werd betekend, een accessorium is van de beslissing tot weigering van verlenging van het BIVR, verzoekt hij om ook het bevel om het grondgebied te verlaten, te vernietigen;

Dat gelet op de aperte schending van de wet, waarmee de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behept is, is ook het accessorium, het bevel, nietig is."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Het onderzoek naar de voormelde rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en naar de formele en materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het vermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of verzoeker, in hoofde van wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de gemachtigde toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...).”

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing wijst verzoeker erop dat de gemachtigde hem niet heeft gehoord terwijl volgens het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel iedereen het recht heeft gehoord te worden vooraleer een beslissing wordt genomen die op hem betrekking heeft. Hij stelt niet de kans gehad te hebben om de medische toestand in Ivoorkust toe te lichten terwijl de arts-adviseur in het advies van 6 november 2020 meteen adviseerde dat een behandeling voor HIV beschikbaar is voor verzoeker. Verzoeker voegt op zijn beurt een rapport van UNAIDS van 2019 aangaande de situatie van HIV in Ivoorkust, zowel wat betreft de incidentie, de behandeling als de beschikbaarheid van medicijnen. Volgens verzoeker schetst dit rapport een ander beeld dan wat de arts-adviseur in zijn rapport opneemt. Hij wijst erop dat slechts 63% van de besmette bevolking een behandeling ontvangt en van de mannen boven de 15, waartoe verzoeker behoort, slechts 53%. Hieruit blijkt dus dat 47% van de mannelijke bevolking geen behandeling krijgt. Verzoeker meent dan ook dat de stelling dat de behandeling vlot verkrijgbaar is, erg kort door de bocht is en dat op basis van extra informatie over de medische situatie in Ivoorkust de beslissing uiteraard anders was geweest. Hij meent dat het als een paal boven water staat dat zijn hoorrecht niet werd gehonoreerd en dat hij zijn dossier niet terdege heeft kunnen verdedigen, dat hij voldoende tijd had moeten krijgen om zijn opmerkingen over te maken en expliciet had moeten uitgenodigd worden om zijn zienswijze uit de doeken te doen. Hij stipt nog aan dat er geen uitsluitingsgrond op hem van toepassing was, de beslissing niet urgent was en de gemachtigde de mogelijkheid had om hem te horen aangezien hij op de hoogte was van zijn adres en er geen reden was waarom verzoeker niet moest gehoord worden.

De Raad erkent dat verzoeker door de bestreden beslissing benadeeld wordt in zijn belangen. De beslissing is evenwel geen maatregel die volgt op een persoonlijke gedraging van verzoeker, doch wel op diens aanvraag om een verlenging van zijn voorlopige machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn in principe niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 235). Hoe dan ook wijst verweerder er in de nota terecht op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf de mogelijkheid had om alle elementen voor te leggen die hij dienstig acht teneinde nuttig voor zijn belangen op te komen. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van de vraag tot verlenging enkel zijn paspoort en een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd. Verzoeker wist blijkens de verblijfsverlenging van 21 november 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verlenging van de verblijfstitel afhankelijk ging zijn van het advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de medische herevaluatie en dat op grond van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 zou nagegaan worden of de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, nog langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Waarbij de arts moet nagaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Verzoeker was aldus in de mogelijkheid om bij de aanvraag tot verlenging het rapport van UNAIDS van 2019 te voegen, zodat niet kan aangenomen worden dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn opmerkingen over te maken of om zijn zienswijze uit de doeken te doen over de huidige situatie voor HIV positieve personen in Ivoorkust.

Ten overvloede meent de Raad dat indien verzoeker dit rapport van UNAIDS zou voorgelegd hebben, dit niet tot een andersluidende beslissing zou aanleiding gegeven hebben of, zoals verzoeker stelt, een wezenlijk verschil had kunnen maken. Verzoeker stipt terecht aan dat uit dit rapport blijkt dat 63 % van de besmette bevolking een antiretrovirale behandeling ontvangt, waarvan 53% van de besmette mannen ouder dan 15 jaar. Doch er blijkt eveneens uit dit rapport dat maar 73% van de mensen die HIV hebben, hiervan ook op de hoogte zijn. Uit die cijfers blijkt aldus dat maar 10% van de personen die weten dat ze HIV positief zijn, geen antiretrovirale behandeling krijgt. Bijgevolg indien verzoeker terugkeert naar Ivoorkust, dan behoort hij tot de groep van mannen die weet dat hij HIV positief is en is de kans groot dat hij de antiretrovirale behandeling krijgt. Uit de medCOI informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, waarnaar de arts-adviseur ook in het advies verwijst, blijkt dat eviplera (of de combinatie van emtricitabine/rilpivirine/tenofovir) verkrijgbaar is in de “pharmacie des lagunes” en de “pharmacie du Longchamp” beiden in Abidjan gelegen. Er blijkt niet waarom verzoeker zich niet naar die apotheken zou kunnen begeven teneinde die medicatie te verkrijgen. Er blijkt immers uit zijn verklaringen in het kader van zijn internationaal beschermingsverzoek dat hij verklaarde van Abidjan afkomstig te zijn.

Verder bekritiseert verzoeker dat de gemachtigde in de motivering durft terug te grijpen naar het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende 15 jaar geleden. Verzoeker meent dat de arts-adviseur te gemakkelijk aanneemt dat verzoeker nog een netwerk heeft in Ivoorkust omdat hij toen verklaarde dat hij een echtgenote en kinderen had. Ook wordt gezegd dat omdat verzoeker destijds een smokkelaar kon betalen, hij wel geld zal hebben om een behandeling te betalen. Verzoeker meent dat de gemachtigde zich dus niet baseert op recente vaststellingen en hem had moeten horen om na te gaan of verzoeker in geval van terugkeer, effectief nog kan steunen op een netwerk of over middelen zal kunnen beschikken om een behandeling te betalen.

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in het advies inderdaad teruggrijpt naar de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn internationaal beschermingsverzoek heeft gedaan, met name dat hij nog een vader, broer en zus en drie kinderen, waarvan ondertussen twee meerderjarig die nog in Ivoorkust wonen en dat zij een steentje kunnen bijdragen om hun zoon, vader, broer financieel te helpen indien nodig voor het verkrijgen van de behandeling. Verzoeker wijst er terecht op dat het internationaal beschermingsverzoek reeds lang geleden, zijnde in september 2005, werd ingediend. Toch meent de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is om wat betreft nauwe bloedverwanten of een echtgeno(o)t(e) te verwijzen naar verklaringen van lange tijd geleden, nu men er normaliter mag van uitgaan dat dit sterke gezinsbanden betreft. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zijn echtgenote in 2012 nog een visum met het oog op gezinshereniging heeft aangevraagd via de ambassade van Abidjan en dat nog recenter op 19 december 2019 ook visumaanvragen met het oog op gezinshereniging werden ingediend voor de kinderen van verzoeker, zijnde A. Er., A. El en A.T. vanuit Abidjan. Er blijkt eveneens dat discussie bestaat over de leeftijd van de kinderen, aangezien verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek verklaarde dat A. El. in 1998 was geboren en A. T. in 2001. Er kan dus niet redelijkerwijs ontkend worden dat verzoeker nog een netwerk heeft in Ivoorkust. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat hij, naast de mogelijkheid die hij heeft gekregen bij het indienen van de aanvraag tot verlenging, bijkomend had moeten gehoord worden over zijn netwerk in Ivoorkust.

Verder motiveert de arts-adviseur in het advies eveneens dat er geen enkele tegenindicatie is in het dossier dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor zichzelf en zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen verwerven. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet weerlegt maar toch stelt dat men hem had moeten horen over het feit of hij over middelen zou kunnen beschikken om de behandeling te betalen. Ook hier kan de Raad niet volgen. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat nog recent, in het kader van de visumaanvragen voor de kinderen, verzoeker loonfiches had voorgelegd van juni tot november 2019, met uitzondering van oktober 2019. Ook al werden deze bestaansmiddelen te laag geacht om de gezinshereniging met de drie kinderen te aanvaarden in België, toont dit wel aan dat verzoeker in de mogelijkheid is te werken en dat de arts-adviseur dus niet op kennelijk onredelijke wijze kon vaststellen dat er geen indicaties zijn in het dossier dat hij niet zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen verwerven.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het opvallend is dat de arts-adviseur enkel een onvolledige Engelstalige afdruk geeft van een medische databank en gezocht heeft naar de haalbaarheid van behandeling van een 48 jarige vrouw. Volgens verzoeker duidt dit op weinig nauwgezetheid en ernst van het onderzoek van de arts-adviseur.

De Raad kan niet volgen dat de arts-adviseur een onzorgvuldigheid zou begaan hebben omdat zij heeft verwezen naar een medCOI bron waarbij het onderzoek werd gedaan in hoofde van een 48 jarige vrouw

uit Ivoorkust. Er is immers geen enkele reden waarom de beschikbaarheid van de nodige behandeling en medicatie voor HIV voor verzoeker als man van bijna 45 jaar, op het ogenblik van het advies, anders zou zijn in Ivoorkust als voor een vrouw van 48 jaar. Ook al blijkt verder dat in het advies inderdaad niet de volledige medCOI informatie is overgenomen, dan nog blijkt wel dat de relevante gegevens voor verzoeker er wel zijn in overgenomen, zodat ook hier de Raad geen onzorgvuldigheid kan ontwaren.

Verder stipt verzoeker aan dat de beëindiging van de verblijfsmachtiging enkel mogelijk is indien de gezondheidssituatie ingrijpend en duurzaam verbeterd is en dat een tijdelijke en beperkte verbetering niet volstaat. Hij meent dat de arts-adviseur niet ingaat op de vraag of de toestand van verzoeker duurzaam verbeterd is.

Uit artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/5/2007) blijkt dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel kan beëindigd worden indien “de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend”, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. De “omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend”, zijn bijgevolg ruimer dan de situatie waarin de gezondheidssituatie zelf ingrijpend en duurzaam is verbeterd. Zelfs al moet in casu vastgesteld worden dat verzoeker nog steeds aan HIV lijdt en dus nog steeds behoefte heeft aan de noodzakelijke stipte opvolging en medicatie, dan nog kunnen ook andere redenen aanleiding geven tot de vaststelling dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd toegekend niet langer bestaan, zodanig dat de machtiging niet langer nodig is. Anders dan wat verzoeker aanvoert, heeft de arts-adviseur wel degelijk gemotiveerd op welke wijze de situatie duurzaam is verbeterd, met name door erop te wijzen dat: *“In tegenstelling tot het eerste advies waar de behandeling niet beschikbaar was en daardoor een verblijfsvergunning verantwoord werd, is er in Ivoorkust een evolutie opgetreden en is de farmaceutische markt uitgebreid. Gezien de noodzakelijke medicatie heden beschikbaar is en toegankelijk is er geen reden meer om de verblijfsvergunning te verlengen en kan de behandeling zonder probleem in het thuisland verdergezet worden.”*

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

Vervolgens stipt verzoeker aan dat niet duidelijk is of verzoeker wel het juiste advies heeft van de arts-adviseur, nu de beslissing verwijst naar een advies van 5 november, terwijl de arts-adviseur een advies heeft gedateerd op 6 november. Verzoeker stelt in de onmogelijkheid te zijn na te gaan of de beslissing van de gemachtigde steunt op het correcte advies en bijgevolg afdoende gemotiveerd is. Verzoeker leest hierin eveneens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stelt vast dat inderdaad in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies van de arts-adviseur van 5 november 2020. Er staat in de beslissing eveneens “gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. K. A. I. te willen overhandigen”. Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij een advies van 6 november 2020, dat was bijgevoegd, heeft ontvangen. De Raad volgt in deze dan ook het standpunt van verweerder in de nota dat dit verschil in datum een louter materiële vergissing betreft en dat niet kan gevolgd worden dat verzoeker niet kan weten op welke medische overwegingen van de arts-adviseur de gemachtigde zich heeft gesteund. Er blijkt uit het administratief dossier ook niet dat er twee verschillende adviezen bestaan, zoals verzoeker oppert. Bijgevolg kan deze materiële vergissing niet volstaan voor het aannemen van een schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM omwille van zijn gezinsleven in België met een kind, dat weliswaar erkend is door een andere vader. Verzoeker stelt dat hij een procedure heeft opgestart om het vaderschap erkend te krijgen voor de familierechtbank te Antwerpen. Indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, dan had hij dit kunnen opwerpen. Volgens verzoeker had de gemachtigde immers in zijn beoordeling niet enkel met zijn medische toestand en de behandeling in het herkomstland rekening moeten houden, maar ook met de aard en hechtheid van zijn gezinsband, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiale, culturele en sociale banden. Verzoeker stelt ook dat hij nu zijn job kwijt is als gevolg van de beslissing van de gemachtigde, terwijl die geen rekening heeft gehouden met zijn toestand.

De Raad stelt vast dat zoals verzoeker het formuleert in het verzoekschrift, de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, zijnde de weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, naast met zijn medische toestand en de behandeling in het herkomstland ook zou moeten rekening houden met zijn gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan dit in het kader van de eerste bestreden beslissing niet volgen, tenzij het gezinsleven relevant is om medische redenen. In die zin heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde, wat betreft het netwerk voor verzoeker in Ivoorkust, op redelijke wijze kon verwijzen naar zijn verklaringen in het kader van zijn beschermingsverzoek over de aanwezigheid van zijn vader, broer, zus en (ondertussen meerderjarige) kinderen in Ivoorkust. De Raad volgt verder ook niet dat de gemachtigde in het licht van de weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging had moeten rekening houden met de duur van zijn verblijf in België of het bestaan van culturele of sociale banden met het herkomstland. Evenmin had de gemachtigde hierover moeten motiveren in het licht van de eerste bestreden beslissing. Zo volgt de Raad het betoog van verzoeker niet dat de gemachtigde of arts-adviseur onzorgvuldig is te werk gegaan bij de beslissing tot weigering van verlenging van de medische verblijfstitel, omdat er niet werd gemotiveerd over het feit dat verzoekers leven nu overhoop is gehaald en hij zijn job zou kwijt zijn. Dat laatste wordt overigens ten overvloede ook in het geheel niet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt.

Het respect voor het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is wel relevant in het licht van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, doch verzoeker voert dit niet als zodanig aan, want stelt in zijn betoog aangaande het bevel om het grondgebied louter dat het een accessorium betreft van de eerste bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in casu verzoeker verwijst naar het feit dat hij naast zijn drie kinderen in Ivoorkust, ook nog een kind zou hebben in België, dat evenwel werd erkend door een andere vader. Verzoeker wijst eveneens naar een procedure die hij heeft opgestart om zijn vaderschap erkend te krijgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de huidige bestreden beslissingen een synthesenota heeft opgesteld op 4 november 2020 waarin hij is overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoeker. Wat betreft het gezinsleven heeft de gemachtigde overwogen dat *“betrokkene [...] niet aan [toont] dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM”*. Wat betreft het hoger belang van het kind, heeft de gemachtigde overwogen: *“NVT (de kinderen van betrokkene wonen in Ivoorkust)”*. Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de elementen inzake het gezinsleven die hem bekend waren en die steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker stelt dat indien hij zou gehoord geweest zijn, hij had kunnen wijzen op zijn biologisch kind in België en zijn procedure voor de familierechtbank, heeft hij een punt maar legt hij hiervan geen enkel begin van bewijs voor zodat het thans om een bewering gaat en hij zijn belang bij dit punt niet aannemelijk maakt. Er blijkt overigens wel dat verzoeker drie biologische kinderen in Ivoorkust heeft. Met deze kinderen is het vaderschap niet betwist, zodat verzoekers beschermingswaardig gezinsleven zich in hoofdzaak in Ivoorkust bevindt.

Hetzelfde kan herhaald worden voor wat betreft het element dat verzoeker in het kader van zijn privéleven aanhaalt. Verzoeker stelt daar dat de gemachtigde zijn leven overhoop haalt en hij zijn job kwijt is, doch nu verzoeker daar evenmin een begin van bewijs bij het verzoekschrift voegt, toont hij hieromtrent wederom zijn belang wat betreft het hoorrecht niet aan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de redelijkheidspflicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht is dit in het licht van de eerste bestreden beslissing niet aangetoond ten gronde, in het licht van de tweede bestreden beslissing heeft verzoeker dienaangaande zijn belang niet aangetoond.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat die beslissing een accessorium is van de eerste bestreden beslissing en zodanig eveneens omwille van een aperte schending van de wet moet vernietigd worden.

Nu de Raad in het kader van de eerste bestreden beslissing geen gegrond onderdeel van het middel heeft aangenomen, kan dit evenmin leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede weze aangestipt dat de Raad van State niet aanvaardt dat de Raad tot een automatische vernietiging overgaat van het bevel om het grondgebied te verlaten, nadat een beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou vernietigd zijn (RvS 27 november 2020, nr. 249.085).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES